

TRE KAPITEL .

Tjejer är inte som andra killar.

Prolog.

Tv-producenten Larry är på resande fot och för varje tillfälligt möte som leder till en överraskande framgång eller en oberäknelig motgång så blir största upplevelsen den inre resan i ett försök att hitta hem.

Det är märkligt att väntan på något som man längtar efter kan ta evigheter medans en fest med bästa vännerna knappt börjat innan den tar slut. Även om ljuset styrs av jordens bana runt solen så är det vi människor som valt att ett dygn bara har 24 timmar och där med stressen att hinna med. Min klocka har 60 sekunder på minuten, lika många minuter till en hel timme och sådan är tiden för oss alla. men när vi firar nyår i december då har Kineserna över en månad kvar till fyrverkeri och nya löften.

Som liten fick jag vänta tills de vuxna pratat klart, min mormor sa att barnens vilja växte i skogen, tids nog blir du stor och det går fort. Men jag växte inte en millimeter den dagen, nej tiden släpade sig fram. Nu är jag plötsligt över femtio och vad var det som hände? Tid är konstigt.

KAPITEL I.

På ett hotellrum i Klaipeda har de bäddat en säng.

Säkert fanns det hundra anledningar att stanna till i den Litauiska hamnstaden om det hade varit mitt mål tänkte jag när plastbrickan till rum 711 landade i min hand. Vanligtvis när jag reser och det brukar bli rätt ofta, då är jag barnsligt noga med hur hotellet jag bor på ser ut. Det behöver inte vara lyx, nej jag tittar mer efter en gemensam tanke och den ska synas hela vägen från receptionen och in till rummet. Men nu var det inte av fri vilja som jag stod här på väg upp till sjunde våningen. Ur hissradion spelades en Rysk techno-versionen av ABBA låten "Happy New Year". Lite udda två veckor efter midsommar? Rum 711 hade ingen bibel men det fanns en parlör med användbara ord, skit på lettiska heter sudie. Ovanför sängen där jag slängt min väska hängde en inramad poster med ett fartyg i solnedgång och med texten, "Klaipeda - Litauens port mot Östersjön". Det här var inget hotelle som levde på romantiska veckoslut, nej här checkade man in om man hade problem och det stämde på mig. Utsikten från hotellrummet var bedövande för på taket bara någon meter utanför mitt fönster stod en byggjobbare och slamra med en slagborr, två andra män med bygghjälm stod och fåktade med armarna som på ett vindkraftverk. Vad är det frågan om, har de inte semester i det här landet tänkte jag uppgivet stirrande på gubben som borrade och vart var han på väg, ner till helvetet eller?

Naturligtvis gick inte det att gissa, men det var ett jävla liv utanför fönstret och det livet var mitt nu. Bara några timmar tidigare hade det lilla i livet varit de stora och som skjuten ur en kanon för jag fram mot Litauens huvudstad i min Cadillac "the highwaycruiser". Asfalten på väg A1 mot Vilnius var nära kokpunkten, en meter blev kilometer och straffbart snabbt vart det till mil. Trippmätaren snurrade som på en enarmad bandit men jackpotten skulle utebli på det här draget. Efter nio mils hårdkörning kokade kylarvattnet ur mitt väglok och där tog det stopp. Jag var på väg ensam igen med en påhittad resplan där målet inte var det viktigaste den här gången heller, jag måste bara

vidare och då får det gärna gå fort. Det har aldrig varit viktigt hur långt det är till målet, det är alltid bara ett delmål på en resa som aldrig har ett slut. Eller har den det? Karl är en vän som jag gärna anförtror mig till, stackars han, stackars man. Karl säger att jag håller på att nollställa livet, att jag hänger upp mitt liv på en person som är en total motsatts till mig. Du är bra på att få hjulet att snurra men din Baby vill stå still. Det hade funkad om hon var navet i ditt hjul, men din inbillade kärlekskamrat bromsar hela tiden medan du snurrar på för fort. Jag lyssnar för att komma vidare men det finns inget snabbfix. I snart tre år har jag på allvar lagt hela min vakna tid på att vinna tillbaka min baby. Vänner säger ge upp, det blir aldrig bra efter att det tagit slut och att jag borde se mig om efter något nytt. Men det är inte det jag vill nu och jag är säker på att det blir bra den här gången. Många sömlösa nätter har det blivit då jag försökt tolka alla de problem Baby ser i min person.

Det fanns en kravlista som skulle få henne att tänka mer positivt om mig och för att bocka av från den döpte jag projekt TTMB. En förkortning av "tillbaka till min Baby". Överst på listan stod, SLUTA DRICKA ALKOHOL. Snabbt insåg jag hur stor del av min sociala existens det var som vilade i umgänget med groggar, vin och öl. Ett annat störande faktum var att omgivningen undrade vad jag gjorde på fest utan att hålla en öl i handen, nu är inte alla mina bekanta på dekis även om många jobbar med media men osäkerheten knackar på hos folk, "har han problem eller"? Det är okay att säga nej om du har bilen men att skylla på jobb dagen efter är bara pretentiöst. Att ta en vit månad kan accepteras om man orkar lyssna på andras uppehållsjournal. Diskussionen brukar ta höjd som sedan tar av och där någonstans är det bara att gå hem eller att ta ett järn. Steg två anmälde jag mig till en nybörjarkurs i Salsa, det var en punkt utanför listan men Baby älskade att dansa. För mig har det alltid känts obekvämt att rytmiskt röra mig till musik i större samlingar men otippat bodde det en Travolta i mig. Jag fantiserad om att oanmäld dyka upp på ett dansställe Jag skulle bjuda upp och prickfritt föra Baby runt dansgolvet, senare på natten skulle jag smärtfritt förföra henne hemma hos mig och allt skulle gå i Salsatakt. Hela min tillvaro fylldes med planer om hur jag skulle agera när vi sågs, allt med fokus på vad hon skulle tycka och inte en tanke på hur jag själv kände, den tiden fanns inte. Det var bråttom att få tillbaka henne innan jag själv skulle förgås av kärlek. Absolut den viktigaste punkten på kravlista var att söka hjälp hos psykolog, något jag hört till leda.

Tyvärr sökte jag inte hjälp för min egen skull, nej det var för projektet TTMB som jag två gånger i veckan pratade ut om min barndom och möjligen var det där mitt problem började. Jag var nyckelbarn som sjuåring, mina föräldrar jobbade med sitt från tidig morgon till sen kväll. Det var spännande att forska i min uppväxt och framför allt befriande att kunna prata till punkt. Här fick jag utveckla min vrickade världsbild oemotsagd, utan att behöva försvara mig sökte jag i mina innersta kammare men efter 30 000 kronor så bad jag om en analys och svaret blev.

Mail till Larry! Du har inbillat dig att det är lätt att leva tillsammans med en partner för att andra gör det, det är tungt att söka sanningen men när vi blir utsatta för något vi inte vill se reagerar vi omedvetet med vår skugga. Vi förgår oss på olika sätt, släpper taget och super till, en del är otrogna andra våldsamma och vi gör oss skyldiga till olika dumheter. Våra oreflekterade reaktioner är sådana vi dyrt får sota för om vi inte i tid visat vad vi vill eller tycker är fel. Men Larry, det är bara du som kan möta din skugga och nu står du inför valet om du skall stanna eller gå. Tro inte att du blir så lätt släppt bara för att hon kanske vanemässigt hotat med att det är du som måste ändra på ditt liv, det har hon kanske gjort i den trygga förvissningen om att du skulle nöja dig med att vara hennes alltid tillgängliga dörmatta. Mvh. Doktor Innerst Inne

Jag borde alltså gå, men vad är det för skada jag bär på som bryter ned mig så hårt när ett förhållande tar slut. Min tolkning på kärlek är något annat, det är en rädsla för att inte bli lämnad ensam. Det skulle ta flera år innan jag fattade innebörden av min psykologs analys.

Rörelsen framåt är inte alltid en framgång, inte heller en motgång, men att stå still är gå på tomgång.

Den här gången gick Resan mot öst, planen var att köra till Litauens gotiska högborg Vilnius, sedan vidare in i Polen med ett kortare stopp i Gdansk och så hem till Stockholm igen. Att jag letade efter något vara tydligt och det skulle bli en bra sväng, men varför? På båtresan över Östersjön läste jag en artikel om de Litauiska Näset så när jag körde av båten skulle det bli mitt först stopp. Jag stannade till för att tanka och köpa en karta, bensinmackar är männens sandlåda till och med dammagasinet hade en naken kvinna på omslaget med en skillnad, där bar hon hatt. Vi män blir upphetsade av en naken kvinna medan en naken manskropp ofta framkallar skratt hos kvinnor. En hatt klär alltid en kvinna men det är ingen självklarhet att det gör det på oss män. Vi får däremot ofta uppmuntran att odla skägg men det händer aldrig i vår kultur att kvinnor uppskattas med mustasch.

Det påstås vara ett tecken på svaghet för en man att stanna och fråga efter vägen, men för en kvinna är det en stor del av resan.

Jag betalade min bensin och när killen i macken gav mig några restips och pekade ut riktningen på kartan så släpptes kvinnan lös i mig, nu var jag nytankad nyfiken och på väg. Näset låg på en ö bara någon kilometer från färjeläget så en halvtimme senare körde jag på snirkliga vägar genom tallskog och över sandbankar med vitring mot huvudorten Nida.

När jag kom fram och hade hittat ett Hotell så visste jag inte varför jag kommit, det var makalöst vackert med böljande sandbankar som ett Sahara fast med Östersjön glimrande i solen på bägge sidor om den smala ön. Men här var kampen mot ensamheten och saknaden av kärlek hårdare än någonsin. Jag sträckte ut en hand åt sidan men det var ingen där, hade jag blivit tokig? Nej jag bara drev med mig själv då jag insåg att det här var ett ställe man åker till med familjen eller i par, inte som singelkille. Jag funderar varför jag gör mina resor själv och vad jag får ut av min ensamhet. Förr när jag tillsammans med vänner berättade om mina semesterplaner hävdade jag bestämt att resa ensam är oslagbart, först då blir mötet uppriktigt. Men nu sluter jag mig mer utåt och söker allt oftare in i min egen självgodhet. Min kropp kliver in i den nya kulturen som äter den okända maten i det nya landet och det doftar av spännande kryddor. Men det är också en ny skitluk som tränger upp från mer lockande tillhåll, där landar jag till slut. Ögonen ser på det nya och okända folket, jag sitter skymd i barens dunkel medan min hand fattar pennan för att ytterligare göra en anteckning av saknad om ömhet, till ömhet, för ömhet.

Det var min sista vakna tanke den natten innan jag släkte lampan och kramade kudden. På morgonen därpå hyrde jag en cykel, packade en lunchkorg med bröd, ost, lite korv från trakten och en flaska vitt. Jag rullade in vinet i min vådräkt och gav mig själv beröm att jag tagit den med, bästa kylväskan för nu skulle Rieslingen hålla sig sval till lunch.

Det var lätt att trampa genom den ståtliga tallskogen. Doften av kåda och vinden från havet fick mig att börja sjunga alla somrars bästa "Ta mig till Havet" väldigt högt.

"Kanske något berusad men glasklar ändå" Peter Lundblad. Ett liv, en låt, men hatten av för den starka textraden!

Mitt i livet önskade jag mig kunna frysa ögonblicket för att alltid ha det så här. Vägen följde havet men efter någon kilometer så var det stopp. Här tog Litauen slut och på andra sidan gränsen låg Ryssland men för att komma vidare krävdes ett visum som inte kunde ordnas på plats så Putins kamrater fick vänta. Ett år tidigare hade jag sett en ganska stor del av Ryssland. Under några sommarmånader fick jag betalt för att göra det jag förmodligen ändå skulle ha gjort, alltid i rörelse, aldrig stanna. En sen kväll i Novosibirsk satt jag på en klubb med en mycket vacker kvinna från orten. Hon underhöll mig med ryska språklektioner och på knappt förståelig engelska frågade hon mig när jag skulle komma tillbaka till hennes stad och jag svarade ärligt att det skulle jag troligen aldrig göra, på engelska blir det never. Hon sken upp som en sol, överöste mig med pussar och

vinkade in en flaska rysk skumpa, till sina vänner berättade hon att jag skulle komma tillbaka i november.

Med stigande ålder och växande medvetenhet om världen omkring börjar jag ifrågasätta det som tidigare känts så naturligt.

Det var tungt att dra cykeln i den lösa sanden men väl nere vid strandkanten upptäckte jag att det låg nakna människor i alla väderstreck, jag hade promenerat rakt in i ett nudistläger. Snabbt åkte mina badbyxor av för att smälta in i miljön, två vita skinkor lyste som isberg och avslöjade utan tvekan att det kommit en rookie in bland läderlapparna. Men jag trivdes att lufta paketet, kalla det frihet eller kalla det vad du vill, jag parkerade min cykel och sprang naken ut i östersjön. Efter doppet dukade jag upp mitt fika och här fanns alla former av könsfrisyrer inom en gripbar radie. En man kom gående med trådlöst headset och det var så uppenbart att han spanade in damer som stod på alla fyra för att borsta sanden från sin handuk. Det måste vara mot all nudistkodex att gå runt och tomprata i mobilen och jag såg inte en kvinna få telefon under hela dagen. Visst tyckt jag om att vara i all nakenhet men naturistfluktare är inte något jag vill ha i mitt CV.

Kärlek är ett lotteri och om du vinner så får du dejta prinsessan och leva i kungariket tills pengarna tar slut.

Det hade börjat blåsa på Näset och stora vågor slog upp över bryggan på uteserveringen, jag trivdes och kände lugnet vid havet. Några bord längre bort satt en kvinna och log envist med hela kroppen.

På ett försvarbart avstånd, med ett barns längtan till lördagsmys såg jag allt hända och jag tyckte om att vara i den vågen. Det kändes rättvist nu var det min tur och sedan får vi se. Ett coverband annonserade en country stänkare som borde listas till en av topp tio Drinking Songs, "There's a tear in my beer" och Hank Williams kopian tog i från tårna när jag beställde två glas och skumpa i ishink. Bar killen dansade till musiken och trollade med några sugrör samtidigt som han tokflinade mot bordet där min happy hour flirt satt. Då insåg jag att det var han som fått hennes uppskattning hela tiden, jag hade bara varit ett nät som bollats över och nu var Litauens Nadal på väg att smasha hem matchen, lagom åt mig som tagit henne för självklar. Helt naken utan att kunna anförtro mig fick frågan bli obesvarad om hur vår natt kunde ha fortsatt och möjligen resten av vårt gemensamma liv.

Efter Beach bandet på min misslyckade center court hette Bandido Sibirski och nu bytt dom takt till "If you leave me now" Jag gillade aldrig bandet Chicago men den låten var en hårt spelad tryckare i slutet av mitt -70 tal. Men musik är näst efter lukt det som bäst kan få minnet att gå igång, så nu bjöd bilder från förr upp till dans och jag smsade det förflutna.

Malin, vi var alltid upptagna på var sitt håll, men när jag stal en kyss i biomörkret så överraskade du med att svara den hetare en jag vågat hoppas. Där tordes vi bryta gränser vi inte visste fanns. Utanför Biografen hade vi andra liv, du gick åt ditt håll och jag gick hem till mig. Din vishet fick mig att börja ställa frågor om varför världen ser ut som den gör. Drev man elefanter över bergen och vann stora krig? Du hade svaret på allt, men varför glömde jag ställa den viktigaste frågan av alla.

Åsa, jag minns ett särskilt leende hos dig den kväll vi reste ett tält tillsammans. Den natten viskade du mitt namn och jag borde ha värdesatt vårt samtal den ända gången vi delad en sekund av allvar.

Lisa, vi var glada som barn och du lät mig spela ut. En Valborsnatt i Uppsalas Fyriså balanserade jag med iskallt smältvatten upp till naveln. Det kändes så lätt då jag svor att alltid älska dig med

samma galna glöd. Jag frös som en hund då du tog mig och som du tog mig blev allt hett. Det våta från mig blev blött i dig. I baksätet på en lånad folkvagn som klättrat upp mot Sten-Sture monumentet var du med dina vänner Martina och Carola det vackraste. Vägen upp gick överraskande bra, vägen ner vart kaos. Ni tre fick mitt unga pojkhjärta att slå volter och i stunden var jag galet kär i kärleken

Kapitel II

Allt man ser i backspeglarna är vackert på något sätt och det är minnen i svart och vitt som ger de starkaste färgerna.

Jag gav Näset två dygn men Näset gav inget tillbaka. Det var vackert som en dröm men jag hade vaknat och skulle fortsätta min resa. På väg A 1 mot Polen hade jag under en tid känt mig jagad av en ryss registrerad BMW med svarttonade rutor och där bakom skymtade ett par mörka solbrillor på en snaggad skalle. Fan tänkte ja nu blir det åka av men skulle det verkligen gå vägen, min bil mot hans Autobahnkrossare? Visst var det barnsligt men jag ville att det skulle hända något och det gjorde det! Det är något märkligt med en del amerikanska bilar för trots att ryssens BMW var sju gånger dyrare så var han avundsjuk och det gillade jag.

Vi tog fart ut på motorvägen och jag kunde se honom försvinna som ett möte i min backspegel. Min V8 spann skönt och från radion hördes Meat Loaf med sin fylliga stämma.

"Why dont you take som more Boy... It's more than you deserve". Det var sådan timing på låtvalet så jag tänkte, nu spelads soundtracken ur filmen där jag har huvudrollen, köttfärslimpan sjöng ut och jag trampade takten med gasfoten. Det gungar duktigt i amerikanska bilar så det kändes som jag fortfarande var kvar på Östersjön. Efter en timme körde jag av för att tanka, jag hade vunnit första rondan men då sprutade kylarenvattnet som ur en Isländsk Geiser. Jag hade inte märkt något under mitt highway race för då var min uppmärksamhet mer riktad mot min ryske fienden.

"Ljuset i mörkret är ett mötande tåg" Det var en av många one liners tv kompiserna Hasse Häll slängde sig med och det var lite åt det hållet det lutade nu när min bil bogserades tillbaka till GÅ. Häll hade inte mindre rätt då han med cigglöden inklämd mellan två fingrar och orden "Det går inte att bromsa sig ur en uppförbacke, tänk på det"! En milstolpe i visdomsord till oss yngre och nervösa Tv bebisar. Så jag lutade mig tillbaka i passagerarsätet på bärgarbilen när min nye vän bogseraren Bror Janos körde ut på väg A 1an. Det hade tagit under timmen att komma dit innan det tog STOPP. Nu skulle det fem timmar samma väg tillbaka men med min bil på ett flak.

"Teater är kultur, film är konst och Tv är en möbel".

Via Sat annonserade med stortavlur efter vägen och jag försökte berätta för Bror Janos att Tv 3 var en svensk Tv kanal men han viftade ut mot trafiken och svor över köerna som sniglade sig fram. Jag tror inte Bror Janos gillade Tv han ville bara köra sin bogserbil och det räckte för mig. Mina tankar for iväg då jag började jobba med media och hur mycket som hände de första åren. Det var under inspelningen av Tv serie Diskutabelt och senare pratshowen "Ikväll Robert Aschberg" som jag träffade Hasse Häll. Vi hade U F O forskare och framtidsvisionärer som återkommande teman i serien. En sen kväll efter programmet landade vi som så ofta på restaurang El Amir nere på Gamla Brogatan. Countrystjärnan Cowboy Laila och den upplyste Ufo Boris hade varit gäster i pratshow soffan. Efter andra ölen sa Hasse att han inte trodde ett skit på något levande i rymden, men så vände han på det och likt en syl med ringfingret sa.

- Om jag har fel, men bara om. Då ska vi ha dom först i våran Tv show.

Den Norska Countryångerskan hade samma kväll påstått att Countrymusiken kom till USA med Norrmännen under utvandringen på 1800 talet, jag undrade om det kunde stämma?

-Det är jag däremot tvärsäker på!

Sa Hasse då han tände en ny cigg på sin gamla och la till att kvällstidningsjournalister aldrig dubbelkollar en bra historia.

På frågan vilken är den bästa isen? Är svaret Klitoris en enligt Robert Aschberg och det är bare tull ropade den norske Elisabeth Granneman från sin Divan i studion. Denna fantastiska äldre dam gav begreppet sidkick ett ansikte i svensk Tv historia.

”Ge tittaren vad dom vill ha, men inte vad dom räknar med att få”.

Under åren som gått har Tv branschen fyllts av ett gäng ryggdunkare som hänger ihop. Men alla sitter löst och det är invävt i den yrkesgrupp som kom till när reklam Tv satte fart för drygt 20 år sedan. Nu skalas budgetar och tidskraven ökar pressen på produktionsbolagen. Kanalcheferna sneglar mot aktieägarna som i allt snabbare takt leker limbo med Tv ribban och sänker gränsen för vad som är BRA TV. Och vi köper det för att Tv inte har någon status. Men jag har haft kul, vid ett tillfälle drog Gert Fylking tillsammans med en tandläkare ur en visdomstand på mig i direktsändning och några år senare blev jag fettsugen av Alice Bah som lördagsunderhållning. På senaste Kristallgalan ropade Robban Aschberg över hela rummet att jag var den siste charmören som fick liga med alla tjejerna. Jag har haft turen att fler än en gång vara på rätt plats under rätt tid.

När man har flyt och når framgång i livet så kan man fort se det på sitt bankkonto, men livet är tyvärr inget American express.

Jag var tillbaka i Klaipeda på hotellet Reval Inn. Här skulle jag få vänta på besked om bilen. Bror Janos som körde bärgaren var inte helt stum, på svårtolkad engelska beklagade han avbrottet jag fått på min hallway, jag tror det betyder hall eller tambur men Bror Janos menade säkert holiday. Han sa att det alltid finns något gott i det som sker och att tron på det kommer ge styrka. Jag undrade för mig själv vad som var meningen med att jag träffat Bror Janos och varför han citerade progg sångaren Afzelius? Men jag måste släppa det gamla och inse att det är jag själv som måste vara vägvisare. Ett år tidigare satt jag på en krog i Gamla Stan med vännen Grim. Morgonen därpå skulle jag flyga över Atlanten och ifall det skulle bli sent stod väskorna packade i hallen. Jag visualiserade mina resplaner med att det var en långflygning som skulle ta åtta timmar till Chicago. Tabellbitaren Grim rättade mig med att det tar närmare tio timmar, jag tyckte inte det hade något med min historia att göra men det tycker flygbolaget som är noga med sådant sa Grim. Okay tio timmar det var bara bra för mig. Jag letar upp min plats på planet Det är två säten mot vänster sida och där sitter hon. En rågblond utbytesstudent från västkusten och så noterar jag en stor fyllig mun som ler, hela vägen fram mot vår gemensamma sittplats. Jag lägger märke till en något överdriven cleavage. Absolut inte vulgärt, det är bara snyggt.

Uppe i luften kommer vi igång med snacket. Grim avbröt och undrade vad vi drack? Jag ignorerade hans ointresse för min berättelse, svarade att hon dricker bubbel medan jag tar en Bloody merry, men det handlar inte om att vi ska bli fulla. Jag vet vart du är på väg fortsatte Grim. Du hoppas kvala in i tiotusenmeter klubben, jag trodde du var med där tidigare? Men det var jag inte, det var bara petting den gången.

Morgonen därpå satt jag på planet över Atlanten med min stolsgranne som var en Grekortodox munk på väg hem från en kyrkokongress i Vadstena. Den flygresan blev trevlig, munken drack bubbel och jag Bloody merry, men jag står fortfarande i kön till tiotusenmeter klubben.

Lappsjukan skrämmer mig ut på vägen igen och det är där mellan två punkter jag fungerar som bäst.

Det var eftermiddag när de ringde från bilverkstaden i Klaipeda, mekanikern i luren sa att the Cadillac we fix, but maybe big problem att köra ner mot Polen. Nu fick det bli äventyr i närområdet. Kunde oturen ge ny vägledning och flytta fokus bort från Baby? Det var flummigt men så gick tankarna då jag studerade bilkartan. Några mil norr om Klaipeda låg badorten Palanga, jag kom fram vid fyra tiden på eftermiddagen, det var packat med folk från grannländer i öst för det var festival i sommarparadiset. Tur hade jag som en tok och fick det sista lediga rummet i byn.

Framme vid adressen låg ett gammalt vindpinat tvåvåningshus som troligen varit vackert turkost i början av förra seklet, nu var det spöklikt men det är inte utsidan som räknas, det är de oväntade som stannar kvar i minnet tänkte jag och möttes av en äldre dam klädd i en mörkgrå städdrock. Ägarinnan synade mig från tårna hela vägen upp till hårfästet. Jag förstod inte ett ord av vad hon sa men blicken avslöjade att jag hade fått godkänt som hotellgäst. Hon var liten och vass i kroppen, hennes ansikte var som en nyplöjd åker och ögonen skvallrade om att här hade det busats en hel del i början av förra seklet. Hon pekade på två fulla matkassar som skulle upp för trapporna och jag lyckades hjälpligt att tillsammans med mitt eget bagage tränga mig till andra våningen i kråkslottet och än en gång var jag mitt i en filmscen. Tanten och huset kändes som Zorba, ett amerikansk - grekiskt drama från 60 talet. Den filmen ligger absolut på min topp tiolista. Trappen var besegrad och vi stod utanför mitt hotellrum. Tanten sträckte sig upp mot mig och knackade tre gånger i min panna samtidigt som hon pekade på dörren bredvid, jag förstod att det var där hon bodde om det skulle saknas något. Mitt rum var litet och minst sagt övermöblerat, stolar och små byråer från tolv sekel avlöste varandra. Det var som att flytta in i ett loppis. Eftermiddagssolen tecknade mönster i dammet genom spetsgardinen i en guldrum ovanför järnsängen hånflinade Stalin mot mig, mera film, mera Zorba.

Trots att musiken som trängde sig på nere från stranden inte var Theodorakis Grekiska blues spelad på Bouzouki så önskade jag att precis som Engelsmannen Basil i filmen möta Zorba The Greek och att han skulle visa mig konsten att njuta av livet. Jag ställde bara in min väska för jag ville fort ut i folklivet. I takt till Bompa musik och Techno hade ett kringresande Tivolit dragit igång och det sprakade av neon. Efter lite sökande och en van näsa lyckades jag hitta ett ställe som serverade fisk och skaldjur och då brukar det inte vara den värsta turistfällan. Jag är lika snobbig med krogen som jag är med Hotell och det är bara dumt att betala för något som inte är producerat med kunskap och stort hjärta även om det är billigt. Hovmästaren visad mig en plats och vid bordet bredvid satt två par som redan var ganska påstrukna. Först förvånade det mig när jag hörde svenska. Det var killarna som pratade mest och särskilt en med finansminister Borgs hårfrisyr. Tjejerna drack Tequila knack så det fräste av fruktsoda och kaktusbrännvin runt munnen. Plötsligt lutade sig hästsvansen kraftigt över bordet, han tystade ner gruppen och riktade ett utmanande finger mot en av tjejerna men höll blicken riktad mot polaren Per.

- Om nu Milda inte vill bo kvar i Fisksätra och hellre bor hos dig i stan Per, då är det helt okay om hon har åsikter om hur ni ska renovera badrummet eller vad fan ni ska ha för färg på gardinerna. Men Per, det är din bostadsrätt, så det är inte konstigt att hon ska betala hyra när hon nu bor där.

Hon som satt närmast finansfrisyren och troligen var han tjej sa upplysande att då får ju Milda dubbla hyror!

-Tyst nu socker, det är inte som mellan oss, Milda har ett jobb.

-Du hyschar inte mig, fattar du det kompis, jag kan också skaffa ett jobb och för tillfället jobbar jag på övertid hemma hos dig.

Hon som hette Milda drog glaset stenhårt i bordet så knacken sprutade över hela sällskapet och nu blixtrade det om henne.

-Jag är så djävla trött på att ha den här diskussionen, om och om igen.

Polaren Per såg rädd ut men sa sedan surt att det där var ju djävligt moget.

-Kvinnor mognar mycket snabbare än män, klämde Socker in. Vi har klivit in i vuxenlivet när ni killar fortfarande drar i varandras kalsonger.

Uppfylld av alkohol och sin egen kvickhet gled hon av stolen i skrattet. Polaren Per såg uppgiven ut när han undrade varför kvinnor gnäller och skvallrar, då män vill diskutera? Och hur skulle det vara att hålla sig till ämnet?

Socket sa insiktsfullt att män är självupptagna svin och gick mot baren. Kompis med hästsvansen såg oroligt bort mot mitt håll och kunde han inte låta bli att fråga.

-Du är från Sverige va? Tjejer är inte som oss andra killar, eller vad säger du?

Jag överraskade mig själv att vara ärlig och tyckte allt killarna sagt var förnedrande. Jag såg något i ögonen hos Mildas som jag tyckte om, men polare Per var inte lika nöjd. För att undvika duell i soluppgången så riktade jag mig mot Milda och sa att vad spelar det för roll vad jag tycker? Vem är

det som sitter ensam på krogen utan flickvän att träta med. Socker var tillbaka med en ny omgång Tequila och frågade mig förvånat om jag satt ensam? Jag vet inte om hon drev med mig eller om hon såg dubbelt men jag hade hört nog och vinkade in notan. På vägen ut var jag märkligt lättad, det är rätt skönt att slippa de där uppgörelserna, vi hamnar ofta i en verbal dragkamp. Jag undrar i bland om kvinnor och män verkligen har något gemensamt eller är det bara sex och rädslan för ensamheten som får oss att inte bryta upp.

KAPITEL III

Två ligg gör ingen sommar.

Sommarkvällarna avslutas alltid på samma sätt i badorten Palanga, vid solnedgången startade fotvandringen ut på piren, vågbrytaren sträcker sig långt ut i havet och alla följde vi samma spår för att se om solen vågade doppa sig i Östersjön den här kvällen också. Nu var jag åter längst bak i kön bakom kärnfamiljen och de förälskade paren, jag följde strömmen av folk och såg att Foppatofflorna var en storsäljare även här i Öst.

Hur fan tänkte han där? Peter Forsberg en av vår tids största hockeyspelare med både VM och OS guld för Tre Kronor hemma i hyllan och stjärnstatus i NHL. Nu gick bokstavligen folk omkring i hans fotspår, Foppa hade gett tofflan ett ansikte. Björn Borg har sitt klädmärke. Stenmark med sin stickade mössa och Salming är en kalsong. Men Peter FOPPA Forsberg går till historien som en toffla av plast.

Jag har ingen aning om vad priset är på en liter mjölk och det bryr mig inte, men priset på frihet räknar jag med. Hur kan det vara så självklart?

Larry, ropa någon och det fick mig att sluta fundera på tofflor och hockey. Jag satte handen som en keps mot min panna för att kunna se mot solen som hängde rätt lågt nu. I motljuset ute på pirens stod bröderna Panov. Jag hade haft de två bröderna som gäster i ett Tv program för länge sedan och nu var vi här i solnedgången, världen är liten eller så är det bara på badorter runt Östersjön som det är trångt. "Maestro Fellini", il regissör ropade den lite kortare Panov. De hade likheter som tvillingar fast som en hel och en halv Panov. Den halva Panov hade en Papegoja på huvudet som upprepade "Nastarovija Putin" och hela Panov hade en av de största Boaormar jag satt lindad runt halsen.

För en slant kunde man bli förevidad med ett av de tre djuren och det var deras levebröd, tre frågade jag? Då pekade hela Panov med en halvmeter ormstjärt på en trälåda längre bort, där låg Charlie en boxande känguru och bröderna Panov var hans manager, men en Pollak hade fått in en tjuvsmäll här om kvällen och Charlie gick i backen direkt, nu ville han inte mer, han bara surade. En känguru från Darwin här i Litauen. Bara det var ju lite udda, att han sedan boxade sig runt i forna östblocket med bröderna Panov som manager och bookmaker, det var toppklass och underbart sjukt. Vad skulle världsnaturfonden säga om det, eller Christer Björkman? Om en känguru kan boxas så kan den delta i schlagerfestivalen eller hur. Sångfåglar är vanliga och pudlarna bräddade utbudet för något år sedan. Man sa att Björn Ulvaeus såg ut som en schimpans det året ABBA vann, det tycker jag var fel men rätt var att Agneta Fältskog var snyggast, supersexig dansade hon i sina mummelbyxor. Jag brydde mig inte så mycket om de andra på den tiden, för mig fanns bara Agneta.

Du sålde våra löften, så jag lämnar dig här, för att inte bli sådär.

Hon var klädd i blommigt huckle, en äkta "Baburska", en gumma man skruvar isär, då det blir en till och man tror aldrig att de kan ta slut.

Hon spådde turister i händer och med kort, kunde hon spå min framtid nu så hade platsen jag kommit till fått ett innehåll och dagen en mening. Du har en kraftig livslinje sa Baburska, med många återvändsgränder. Hur vet jag vilken linje som är rätt, frågade jag? Då du slutar grubbla hittar du hem, vart hennes svar. För en svensk hundring skulle spåtanten avslöja mig, hon kuperade och lade ut korten. I första raden såg hon någon komma med ett meddelande och sedan skulle jag resa. Det var lite väll enkelt, jag hoppades hon var bättre en så. Du kom med ensamhet men du har inte åkt ännu sa hon bestämt. Kände hon på sig att jag tvivlade? Sedan pekade hon på SPADER DAM, det finns en kvinna som inte är bra för dig och i andra raden kunde hon se att

jag hade sorg, ingen skulle dö men sorg för att jag tänker för mycket och det bryter ner mig. Tredje raden visade att framtiden skulle bli ljus för där låg hjärter dam kär och galen. En dam du inte känner tidigare kommer göra dig lycklig, possible marry. Nu tvekade jag inte på henne längre, jag började känna mig både kåt och kär. Så avslutade hon med att peka på SPADER DAM igen, den här mörka kvinnan är inte bra för dig. Hade jag träffat henne tidigare? Du ska inte tänka så mycket svarade hon, änglarna tycker om dig, du ska bli fri.

Ett farligt spel med en bris från havet, men den ger vind i ryggen och styrfart hela natten.

Uppe på hotellet spelade hotelltanten marschmusik, dörren var öppen och genom en tunn spetsgardin kunde jag ana den gamle damen. I rosa finklänning satt hon i sin soffa och log mot mig, en vinkning visade att jag skulle kliva på och när jag gick över tröskeln kom en bedövande doft av parfym mot mig. Med röda läppar som kladdat lite utanför sa hon något jag inte förstod men hon ville ha sällskap. Från ett skåp tog hon fram två glas och en flaska vodka, tanten serverade en stadig till mig men tog inget själv. På bordet låg ett slitet album som hon började bläddra i, jag såg svartvita foton på en rad kvinnor i baddräkt med nummerbrickor i handen. Tanten pekade på en av flickorna och jag förstod att de var hon och sen reste hon sig och gick till skåpet igen, inte en pissljudmen vodka till tänkte jag men hon kom tillbaka med en pokal som hade formen av en sjöjungfru med ingraverat, miss Palanga 1949. Nu över sextio år senare satt hon i sin finaste klänning och bjöd grannen från Sverige på Vodka till tonerna av militärmusik och möjligen ville hon något mer. Den varma vodkan och parfymdoften hade fått mig ur balans, jag kände mig illamående då jag staplade in i mitt rum och låste bakom mig.

Jag tog ett djupt andetag och undrade om miss Palanga var min hjärter dam? Jag måste vara full tänkte jag och så fort kan ingen spådom slå in. Bargatan i Palanga badade i laserblixtar då jag gick rakt in i dimman till första bästa krog. Här var bargästerna för upptagna av sig själva för att lägga märke till den urläckra strippan som dansade på bardisken. När hon tog en paus ställde jag frågan hon säkert fått tusen gånger, vad gör du efter jobbet? Hon överraskade med ett reptilsnabbt svar att den tusenförsta frågan vinner i kväll och jag är klar här om en timme! Mitt hjärta gjorde en salto som jag misslyckat försökte tygla. Hon skrattade hela sista dansnumret men inte åt mig, hon skrattade med mig. Efter showen lämnade vi stojet bakom oss och gick mot havet som låg spegelblankt. Ska vi bada frågade hon och förde axelbandet ned för armen, sedan följde klänningen samtidigt som trosorna vant rullades av, det var en tecknad kvinnas kurvor som lös magiskt i månljuset, jag glömde bort att andas. Hon sneglade över axeln ner mot mig där jag satt och så bad hon mig stänga munnen.

-Du är en fin man Larry, inget kladd och du pratar med mig som en person och inte som en strippgirl. Men se inte så förvånad ut jag kan ta av mig kläderna i en rörelse, det är mitt jobb, sedan gick hon rakt ut i Östersjön.

Solen går ner i väst, men den går också ner då det är som bäst...

Det var dags att lämna sommarparadiset och åka hemåt. Jag kom själv men lämnar inte ensam, sa spåtanten på piren. När jag checkat ut från spöket tog jag inte med mig Sjöjungfru miss Palanga eller strippan Natalie, men jag tog med mig visdomen av att det inte bara är alger som blommar i östersjön. Här blommar de ljuvaste näckrosor.

Tid är konstigt och det var annorlunda att komma hem. Det kändes som jag trampat i djupt vatten och drunknat om och om igen när kraften inte burit. Men nu hade tidvattenströmmar fört mig i land till andra sidan stranden. SPADER DAM var dumpad, jag var fri från det som så länge tyngt mig men menar inget illa, hennes skuld är också min. Många är vi som gör en oplanerad men ändå en livsviktig resa genom tiden. Det här var min, utan början eller ett utan slut, med ett perspektiv som förändrades.

Själen tröttnar aldrig om den får vara en del av resan.

